

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Řešíme pokuty, o.s.**, se sídlem Příkop 838/6, Brno, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019, č. j. KUZL-36540/2019-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka Olomouc ze dne 15. 3. 2021, č. j. 72 A 38/2019 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajský úřad Zlínského kraje rozhodnutím ze dne 6. 8. 2019, č. j. KUZL-36540/2019-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 15. 4. 2019, č. j. MeUVM 128432/2018 (dále jen „*prvostupňové správní rozhodnutí*“), jímž byl žalobce uznán odpovědným za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), který spáchal tím, že jako provozovatel motorového vozidla Jaguar XF RZ X v rozporu s § 10 odst. 3 cit. zákona nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 5. 4. 2018 v 9.04 h na ulici Vsetínská v obci Valašské Meziříčí, poblíž proluky na ulici Příční, ve směru jízdy k obci Vsetín, v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravu provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, blíže neustanovený řidič řídil výše

uvedené vozidlo a jel rychlostí nejméně 63 km/h, což bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích, tedy nejvyšší dovolenou rychlost v obci překročil o nejméně 13 km/h. Tímto jednáním nezjištěný řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se jednání majícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1700 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000 Kč.

[2] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že žalobce dne 29. 10. 2019 ve věci podal druhé odvolání. Žalovaný usnesením ze dne 29. 11. 2019, č. j. KUZZ-76235/2019-2, v souladu s § 66 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 93 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), toto odvolací řízení zastavil pro překážku věci rozhodnuté.

[3] Žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Namítal neexistenci zmocnění pana P. K., kterému bylo v průběhu řízení před správními orgány doručováno, z čehož dovozoval nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dále tvrdil existenci likvidačního stanoviště, kde byla policií zastavována vybraná vozidla, a poukazyval na to, že použitý rychloměr nebyl automatizovaným prostředkem bez obsluhy. Procesní vadu spatřoval v provádění dokazování bez jeho přítomnosti. Namítal rovněž nevypořádání důkazu k určení nejvyšší dovolené rychlosti v místě spáchání přestupku, porušení zásady zákazu dvojího přičítání při stanovování výše pokuty a nelegálnost provedeného měření rychlosti, neboť policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu.

I.A Rozsudek krajského soudu

[4] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 15. 3. 2021, č. j. 72 A 38/2019 – 29 (dále jen „*napadený rozsudek*“), žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[5] S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 As 75/2014 – 27, uvedl, že P. K. jakožto zmocněnec žalobce udělenou plnou moc konkludentně přijal, když se správním orgánem komunikoval a o vzniku jeho zmocnění není pochyb.

[6] K nepřípustnému důkazu výstupem z rychloměru konstatoval, že se jedná o stacionární radar umístěný v souladu s § 79a zákona o silničním provozu a místo měření bylo schválené Policií ČR. Ze sdělení městské policie zjistil, že se jedná o rychloměr instalovaný na základě určení Policie ČR, zjistil nejvyšší dovolenou rychlost v místě a že jde o dvousměrné měření. Krajský soud s ohledem na fakt, že se žalobce nedostavil k projednání přestupku, nedoplnil blanketní odvolání a námitku vznesl až v soudním řízení, uzavřel, že je dostačující, že informace o umístění rychloměru a úseku schváleném Policií ČR byla obsahem oznámení přestupku městskou policií a součástí správního spisu, se kterým se žalobce mohl seznámit. K tomu poukázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 9 As 212/2017 – 47.

[7] Opodstatněnou neshledal krajský soud ani námitku poukazující na nevypořádání navržených důkazů (výpověď řidiče a ohledání místa), neboť oznámení přestupku spolu

pokračování

s výstupem z rychloměru a fotografií s údajem o nejvyšší dovolené rychlosti shledal k osvědčení nejvyšší dovolené rychlosti v době a místě spáchání projednávaného přestupku dostačující. Tento přístup odpovídá důvěře v údaje poskytnuté policisty a potřebné míře ověření těchto skutečností v případě přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70; a ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 – 50). Nadto krajský soud podotkl, že je mu nejvyšší dovolená rychlost v místě známa z věci sp. zn. 72 A 24/2019. Ztotožnil se tedy se správními orgány, že další dokazování ke stanovení nejvyšší dovolené rychlosti by bylo nadbytečné i s ohledem na fakt, že žalobce nevnesl do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti.

[8] Dále se krajský soud zabýval rozdílem mezi automatizovaným a neautomatizovaným technickým prostředkem používaným k měření rychlosti. Ze záznamu o přestupku a fotografie na čl. 3 správního spisu, záznamu z rychloměru a ověřovacího listu vzal za prokázané, že měření bylo provedeno stacionárním rychloměrem, který lze považovat za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

[9] Popis snímku z rychloměru v napadeném rozhodnutí krajský soud nepovažuje za provádění dokazování, ale popis skutkového zjištění. Oprávněná úřední osoba k němu byla povolána a kompetentní, popis zjištěných skutečností je přezkoumatelný a nelze mu nic vytknout, proto nedošlo ke zkrácení práv žalobce, navíc měl možnost se ke snímku vyjádřit v průběhu celého řízení.

[10] Krajský soud neshledal ani překročení či zneužití mezí správního uvážení, udělená sankce byla přiměřená a odůvodněná. Uznal, že nelze přihlížet ke skutečnostem, které tvoří skutkovou podstatu, opětovně při stanovení sankce, ale vzhledem ke zbytku odůvodnění a výši pokuty nemá tato vada vliv na zákonnost rozhodnutí. Závěrem krajský soud shrnul, že skutkový stav byl správními orgány správně zjištěn a subsumován pod správné právní předpisy, na základě čehož správní orgány vyvodily správné skutkové i právní závěry, se kterými se krajský soud ztotožnil.

II. Kasační stížnost žalobce

[11] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Stěžovatel je s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2019, č. j. 4 As 29/2019 – 33, přesvědčen, že v řízení před správními orgány nebylo zmocnění udělené panu P. K. platné, neboť plná moc byla z datové schránky žalobce zaslána bez podpisu Ing. J. K., který neprokázal oprávnění k jednání za žalobce.

[13] Nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem spatřuje stěžovatel i v závěru, že použitý rychloměr byl automatizovaným technickým prostředkem. Argumentuje tím, že jediným kritériem pro posouzení není režim měření, ale i to, že identita řidiče musí být nezjistitelná, na místě však bylo zřízeno likvidační stanoviště.

K tomuto v žalobě navrhoval důkazy; nebyly však provedeny.

[14] Zkrácení svých práv spatřuje stěžovatel v provádění rozboru snímku, tedy dokazování, v jeho nepřítomnosti. Stěžovatel k němu nebyl přizván, přitom žalovaný na něm staví své rozhodnutí. Nejedná se pouze o popis snímku, jak tvrdí.

[15] Správní orgány neprovedly stěžovatelem navržené důkazy k prokázání nejvyšší dovolené rychlosti v místě spáchání přestupku. Krajský soud tuto námitku řádně nevypořádal. Údaje, ze kterých vycházel, nejsou věrohodné, neboť jejich původ je nejasný. Odkaz krajského soudu na věc sp. zn. 72 A 24/2019 není korektní, neboť v této věci není nejvyšší dovolená rychlost posuzována; nadto kauza stěžovateli není známa. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 74/2018 – 38, stěžovatel argumentuje tím, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.

[16] Stěžovatel považuje za nezákonný výrok o sankci, neboť tento porušuje zásadu zákazu dvojího přičítání, protože správní orgány přihlédly k míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti jako k přitěžující okolnosti.

[17] Závěrem stěžovatel obsáhle vyjadřuje nesouhlas se zveřejněním osobních údajů svých a svého advokáta na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[18] Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je přípustná ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[20] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

III. A Námitka neexistence zmocnění

[22] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou neplatnosti udělení plné moci Ing. J. K. P. K., kterému bylo následně ve správním řízení doručováno a který v něm za stěžovatele jednal.

[23] Podle § 30 odst. 1 s. ř. platí, že „[j]ménem právnické osoby činí úkony ten, kdo je k tomu oprávněn v řízení před soudem podle zvláštního zákona“. Správní řád zde odkazuje na § 21 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, podle kterého platí, že „[z]a právnickou osobu jedná člen statutárního orgánu; tvoří-li statutární orgán více osob, jedná za právnickou

pokračování

osobu předseda statutárního orgánu, popřípadě jeho člen, který tím byl pověřen; je-li předsedou nebo pověřeným členem právnická osoba, jedná vždy fyzická osoba, která je k tomu touto právnickou osobou zmocněna nebo jinak oprávněna, nebo její zaměstnanec (člen), který tím byl statutárním orgánem pověřen, nebo vedoucí jejího odštěpného závodu, jde-li o věci týkající se tohoto závodu, nebo její prokurista, může-li podle udělené prokury jednat samostatně“. Podle odst. 5 téhož ustanovení může za právnickou osobu současně jednat jediná osoba.

[24] Podle § 33 odst. 1 s. ř. si účastník ve správním řízení „může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.“

[25] Forma listiny či např. nutnost obsahu akceptačního projevu zmocněnce vyžadovanými náležitostmi nejsou. Plná moc je jednostranným právním úkonem, kterým zmocněnec prokazuje vůči třetím osobám své oprávnění činit právní úkony za zmocnitele; tedy pouze prokazuje existenci dohody o plné moci (ta má soukromoprávní povahu), kterou si zmocněnec a zmocnitel ujednali zmocnění a jeho rozsah (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 As 75/2014 – 27). Existenci dohody o plné moci lze přitom prokázat i jiným způsobem než předložením podepsané plné moci; průkazná může být například vědomost zmocnitele o tom, že někdo vystupuje jako jeho zástupce, a skutečnost, že se chová tak, jako by ho daná osoba zastupovala (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2022, č. j. 10 Afs 205/2021 - 44). Z uvedeného rozsudku přitom vyplývá, že rozhodující není platnost průkazu zmocnění, ale to, zda materiálně bylo zmocnění uděleno. To bylo v tamní věci akceptováno za situace, kdy zmocněnkyně za zastoupeného relevantně jednala, přičemž z jejích úkonů byla zjevná vědomost zastoupeného o tomto zastoupení. V posuzovaném případě je tedy třeba posoudit jednak oprávnění Ing. J. K. jednat jménem stěžovatele (spolku) a dále průkaznost zmocnění P. K. k zastupování ve správním řízení.

[26] Sdělení o zmocnění bylo stěžovatelem zasláno datovou schránkou. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), „[d]atová schránka je elektronické úložiště, které je určeno k doručování orgány veřejné moci, provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci, dodávání dokumentů fyzických osob, podnikajících fyzických osob a právnických osob“.

[27] Podle § 5 odst. 5 zákona o elektronických úkonech „[ž]ádost o zřízení datové schránky právnické osoby musí obsahovat úředně ověřený podpis osoby oprávněné jednat jménem právnické osoby“.

[28] Podle § 18 zákona o elektronických úkonech platí, že „[f]yzická osoba, podnikající fyzická osoba a právnická osoba může provádět úkon vůči orgánu veřejné moci, má-li zpřístupněnu svou datovou schránku a umožňuje-li to povaha tohoto úkonu, prostřednictvím datové schránky. Úkon učiněný osobou uvedenou v § 8 odst. 1 až 4 nebo pověřenou osobou, pokud k tomu byla pověřena, prostřednictvím datové schránky má stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný, ledaže jiný právní předpis nebo vnitřní předpis požaduje společný úkon více z uvedených osob.“ (zvýraznil Nejvyšší správní soud).

[29] Ze správního spisu je zřejmé, že do datové schránky stěžovatele byla odeslána dne

12. 4. 2018 Výzva k zaplacení částky (doručena 16. 4. 2018) a dne 27. 6. 2018 pak Příkaz o uložení pokuty právnické osobě (doručen 3. 7. 2018). V návaznosti na to podal prostřednictvím této datové schránky stěžovatel (konkrétně Ing. J. K.) dne 9. 7. 2018 odpor. Následně byl stěžovateli dne 16. 7. 2018 zaslán dokument Seznámení s podklady rozhodnutí (doručen 23. 7. 2018). Poté požádal stěžovatel (opět Ing. J. K.) prostřednictvím datové schránky o nařízení ústního jednání a dále uvedl: *„Tímto volíme jako zmocněnce pana P. K. [...] který nás bude v celém řízení zastupovat, a to v plném rozsahu.“*

[30] Vzhledem k tomu, že za stěžovatele jednal Ing. J. K. prostřednictvím stěžovatelovy datové schránky, lze mít za prokázané, že Ing. J. K. byl určenou osobou k jednání za stěžovatele (pokud sám nebyl oprávněnou osobou už na základě zakladatelského právního jednání).

[31] Nad rámec této úvahy Nejvyšší správní soud upozorňuje na to, že v době udělení plné moci byl s pravděpodobností hraničící s jistotou Ing. J. K. „President“ spolku, tedy logicky byl oprávněn za stěžovatele jednat. Z listiny ‘Zápis z členské schůze občanského sdružení „Řešíme pokuty, o. s.“ ze dne 31. 7. 2019‘ uložené ve sbírce listin v obchodním rejstříku (založena pod číslem L 25643/SL8/MSPH) vyplývá, že k tomuto dni byl Ing. J. K. „člen grémia a President sdružení“, neboť tohoto dne na funkci sám z časových důvodů rezignoval a ze spolku vystoupil. P. K. dle této listiny byl ke dni schůze členem. Z listiny založené pod číslem L 25643/SL13/MSPH pak vyplývá, že členem byl i ke dni 20. 11. 2021.

[32] Oprávnění ke zmocnění k zastupování přitom v daném případě odpovídá i požadavkům plynoucím z § 444 odst. 1, § 446 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.

[33] O existenci platného zastoupení svědčí i to, že stěžovatel jak v žalobě, tak v kasační stížnosti přejímá tvrzení P. K. z *Vyjádření k věci* zasláního správnímu orgánu dne 20. 3. 2019. Shodně tvrdí, že na místě bylo zřízeno likvidační stanoviště (včetně argumentace neprovedením navržených důkazů), použitý rychloměr RAMER 10 T se umísťuje na trojnožce, a vzhledem k tomu se nejednalo o automatizované měření bez obsluhy, a že v místě přestupku byla nevyšší dovolená rychlost 70km/h na základě místní úpravy. Navíc je třeba podotknout, že přisvědčení názoru stěžovatele o nezpůsobilosti Ing. J. K. jednat jeho jménem by znamenalo, že by nemohl být akceptován ani jím podaný odpor.

[34] Stěžovatel poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2019, č. j. 4 As 29/2019 – 33, kde v dle stěžovatele identické situaci nebylo zmocnění uděleno platně. Argumentace tímto rozsudkem však není přílehavá; situace identická nebyla. Jednalo se o řízení před soudem, kdy byla správní žaloba s prostou plnou mocí udělenou Ing. J. K. podána z datové schránky zástupce stěžovatele bez doložení oprávnění Ing. K. za stěžovatele jednat. Krajský soud tak měl pochybnosti o tom, zda byla plná moc udělena, či nikoliv. Proto žalobce vyzval k nápravě vady podání ve stanovené lhůtě a k předložení kopie stanov a dalších dokumentů prokazujících jednatelské oprávnění Ing. J. K. uvedeného v zastoupení zmocnitele na plné moci k jednání za stěžovatele. Výzvě ani po uplynutí nově stanovené lhůty nebylo vyhověno tak, jak krajský soud určil, proto podle § 37 odst. 5 s. ř. s. žalobu odmítl. V nyní posuzované věci se jedná o správní řízení, ve

pokračování

kterém správnímu orgánu pochybnosti o platnosti uděleného zmocnění nevznikly. Ve správním řízení navíc platí obecná zásada, že „*v případě, kdy plná moc není dána určitě, je nutno situaci řešit podle zásady in dubio pro reo ve prospěch zastoupeného. Východiskem je zde ústavní princip zakotvený v článku 2 odst. 3 Ústavy, podle něhož má veřejná moc sloužit občanům, a zásady dobré správy, z nichž plyne, že každou pochybnost a nejasnost je nutno vykládat ve prospěch účastníka řízení a umožnit mu ochranu jeho práv.*“ (MATES, Pavel. Zastoupení ve správním řízení. Bulletin advokacie, 2015, č. 4, s. 13-18). Ve správním řízení, v němž byla projednávána odpovědnost účastníka řízení, je nutno tento prospěch spatřovat v tom, že byl akceptován podaný odpor a v dalším řízení nebyly vyloučeny úkony zástupce, které byly součástí obrany zastoupeného. Správní orgán takové úkony buď akceptuje, nebo v pochybnostech vyzve k jejich odstranění; v daném případě důvod k pochybnostem nebyl zjevný.

[35] Nejvyšší správní soud uzavírá, že veškeré tyto skutečnosti tvoří uzavřený okruh, na základě kterého není pochyb o tom, že Ing. J. K. byl oprávněn za stěžovatele v řízení jednat a zmocnění udělené P. K. bylo uděleno platně, a jeho jednání je tedy přičitatelné stěžovateli.

[36] Než kasační soud přistoupí k vypořádání dalších kasačních námitek, považuje za vhodné obecně zhodnotit důvěryhodnost argumentů stěžovatele. Stěžovatel v řízení před krajským soudem neučinil žádné důkazní návrhy, pouze poukazuje na to, že správní orgán se s nimi nevypořádal; nicméně veškeré tyto důkazní návrhy ve správním řízení učinil P. K., o kterém stěžovatel tvrdí, že neměl oprávnění za něj jednat. Věrohodnost jeho tvrzení je tak významně snížena tím, že stěžovatel se zjevně snaží hromadit různorodé námitky proti správnímu rozhodnutí, aniž by si uvědomil, že tyto námitky jsou vnitřně rozporné. To však neznamená, že kasační soud nebude stěžovatelovým námitkám věnovat patřičnou pozornost.

III. B Automatizovaný prostředek bez obsluhy

[37] Stěžovatel ve své druhé námitce rozporuje, že použitý rychloměr byl automatizovaným technickým prostředkem. Argumentuje tím, že jediným kritériem pro posouzení není režim měření, ale i to, že identita řidiče musí být nezjistitelná, ale na místě bylo zřízeno likvidační stanoviště, kde byla některá vozidla zastavována. K tomuto v žalobě navrhoval důkazy; nebyly však provedeny.

[38] Jak plyne z rozsudku krajského soudu i judikatury Nejvyššího správního soudu, žádný právní předpis nedefinuje, co se rozumí automaticem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla (nikoliv však výlučně) pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy. Jediným dělícím kritériem je tedy režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru.

[39] O tom, že rychloměr byl skutečně stacionární - automatizovaný, svědčí záznam o přestupku na č. 1. 3 správního spisu, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření. Z ověřovacího listu č. 169/17 založeném na č. 1. 4 správního spisu kasační soud ověřil, že pro dané měření byl použit silniční radarový rychloměr RAMER10 T. Tato zjištění korespondují s informacemi uvedenými v Oznámení o podezření ze spáchání přestupku městské policie z 12. 4. 2018. Ze stejných důkazů vycházel i krajský soud. Nejvyšší správní soud ve shodě s ním a s právním názorem vysloveným ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37, má tak za prokázané, že měření bylo provedeno stacionárním rychloměrem, který lze považovat za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016 - 38, a ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 As 172/2016 - 36).

[40] Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž na svůj rozsudek ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 - 70, kde uvedl: „[r]ychloměry nelze rozlišovat na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě, nebo jsou opakovaně nastavovány a umísťovány na rozličných stanovištích. Jediným dělícím kritériem je režim měření, tedy automatický, kdy jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost, a manuální, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016 - 38, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37).“ I pokud by bylo měřidlo umísťováno na trojnožce, jak tvrdí stěžovatel, na rozhodnutí ve věci by to ničeho nezměnilo. O automatizovaný prostředek bez obsluhy se může jednat například i v těch případech, kdy je měřidlo umístěno přímo v policejním autě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 1 As 138/2019 - 28).

[41] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37, není kasačnímu soudu jasné, jak má citovaný bod stěžovateloivu argumentaci podpořit; tento rozsudek jasně říká, že jediným dělícím kritériem je režim měření; koneckonců z něj kasační soud vycházel i v tomto rozhodnutí (bod 42). Pokud je v rozsudku sp. zn. 9 As 213/2017 řečeno, že v posuzované věci byly splněny i podmínky dle stanoviska Ministerstva dopravy č. j. 102/2013-160-ODS/4, je to uvedeno nad rámec. Navíc závěr tohoto stanoviska, že automatické měření není takové, u kterého se nacházejí policisté a některá vozidla zastavují, je s ohledem na výše uvedené (body 41-43 tohoto rozsudku) irelevantní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 - 70). Nadto není s výše uvedeným v rozporu - podmínka, že identita řidiče v daném okamžiku není zjiitelná, tedy že kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič zjištěn, byla také splněna; jinak by správní orgán projednal přestupek přímo s řidičem vozidla, nikoli s provozovatelem, kterého vyzýval k tomu, aby identitu řidiče sdělil.

III. C Dokazování provedené v nepřítomnosti stěžovatele

[42] Ohledně namítaného provádění dokazování odvolacím orgánem v nepřítomnosti stěžovatele kasační soud ve shodě se soudem krajským konstatuje, že se skutečně o dokazování nejednalo. Oprávněná úřední osoba pouze přezkoumala napadené prvostupňové správní rozhodnutí na základě podaného blanketního odvolání; nebyla

pokračování

prizvána další zvláště proškolená osoba. Pomocí kontrolní šablony se na základě snímku jednoduše ověřuje správnost provedeního měření (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 As 430/2019 – 41; a ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019 – 38).

[43] Podle § 53 odst. 6 s. ř. platí, že „[o] provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.“ Z judikatury však vyplývá, že „v případě listin, jež zůstávají součástí spisu po celou dobu řízení, by bylo trvání na aplikaci § 53 odst. 6 s. ř. přepjatým formalismem“ (viz rozsudek ze dne 15. 11. 2017, č. j. 1 Afs 205/2017 – 65).

[44] Prvostupňový správní orgán na ústním jednání dne 20. 3. 2019 prováděl dokazování, mimo jiné předmětnou fotografií, vůči které námitka stěžovatele míří. K tomuto jednání byl stěžovatel řádně předvolán. Stěžovatel byl rovněž v průběhu správního řízení vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí. Listina s fotografií je po celou dobu součástí spisu. Stěžovatel o nařízení jednání odvolací správní orgán nepožádal. I pokud by odvolací správní orgán prováděl dokazování a nedodržel zákonem stanovené podmínky (neoznámil provedení důkazu mimo jednání, nese-psal protokol o provedení důkazu), nemohlo by dojít k zasažení do práv stěžovatele; stěžovateli byla oznámena možnost seznámit se se shromážděnými podklady, jistě by mohl namítat případné nedostatky či se jinak k důkazu vyjádřit, nic takového však neučinil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163). Konečně stěžovatel sám ani nijak nerozporuje závěr odvolacího orgánu o správnosti měření, v kasační stížnosti (odst. 27) dokonce uvádí, že „údaj o naměřené rychlosti je údajem relativně věrohodným, neboť je generován rychloměrem, který byl ověřen“.

III. D Nevypořádání důkazů

[45] Stěžovatel dále tvrdí, že v žalobě namítal, že správní orgány neprovedly jím navržené důkazy, a krajský soud tuto jeho námitku řádně nevypořádal.

[46] Ze správního spisu je zřejmé, že zmocněnec stěžovatele v písemném vyjádření ze dne 20. 3. 2019 navrhl provedení důkazu výsledkem svědka Ing. J. K., který vozidlo řídil, a výsledkem policisty obsluhujícího radar, a to k tomu, jakým typem radaru bylo měřeno a jaká byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost. V odvolání ovšem neprovedení důkazů nenamítal. Nelze proto vytýkat žalovanému, že nereagoval na konkrétní odvolací námitky a důkazní stav posoudil z hlediska úplnosti skutkových zjištění potřebných pro rozhodnutí. V žalobě stěžovatel neprovedení důkazů konkretizoval ve shodě s návrhem podaným ve správním řízení. Krajský soud se těmito žalobními námitkami zabýval z hlediska potřebnosti navržených důkazů k objasnění věci; přitom veškerá skutková zjištění podrobně popsal a zhodnotil. Závěru krajského soudu o nadbytečnosti navržených důkazů lze přisvědčit. Jak plyne z konstantní judikatury, provede správní orgán důkaz jen tehdy, pokud má za to, že by mohl přispět k objasnění věci. Pokud shledá, že navržený důkaz není způsobit vyjasnit účastníkem rozporované okolnosti projednávaného případu, návrhu na provedení důkazu nevyhoví; musí to však řádně zdůvodnit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, ze dne 4.

11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 – 60). Pro odvolací řízení pak platí, že odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu. „*Musí tedy plně přezkoumat jeho zákonnost i věcnou správnost (tedy jak bylo uplatněno správní uvážení) bez ohledu na to, jestli je to odvolatelem namítáno, resp. jestli to vyžaduje veřejný zájem. Přihlížet se nemusí pouze k bagatelním nedostatkům, které nejsou způsobilé samy o sobě napadené rozhodnutí z hlediska jeho zákonnosti či správnosti zpochybnit.*“ (JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 814, marg. č. 4.).

[47] V daném případě nejvyšší povolená rychlost vyplývá z Oznámení podezření ze spáchání přestupku, Záznamu o přestupku a Informace k radarovému měřidlu ve Valašském Meziříčí městské policie se seznamem úseků určených PČR k měření rychlosti motorových vozidel; odvolací správní orgán rovněž poukázal na to, že je mu nejvyšší dovolená rychlost známa z úřední činnosti a místní znalosti. Pokud správní orgány neprovedly navrhované důkazy pro nadbytečnost, kasační soud v tomto postupu neshledal žádné pochybení. Nepochybil proto ani krajský soud, pokud žalobní námitce nepřisvědčil.

[48] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud podotýká, že je obtížně představitelné, aby, jak je ze spisu zřejmé, v místě naproti škole pro sluchově postižené, kde se nachází několik přechodů pro chodce (ke školským zařízením a nemocnici, což správní orgán vzal v potaz jako přitěžující okolnost) byla zvýšena rychlost na 70 km/h. Účelem instalace měřidla bylo (jak vyplývá z vyjádření ředitele Městské policie Valašské Meziříčí i z logiky věci), aby došlo ke zklidnění dopravy a snížení počtu překročení rychlosti v dané lokalitě, a tím pádem ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Zvýšení dovolené rychlosti právě v tomto místě by postrádalo jakýkoliv smysl.

[49] K námitce neprovedení důkazů lze závěrem poukázat na názor vyslovený Ústavním soudem, podle něhož neakceptování důkazního návrhu lze co do věcného obsahu založit v podstatě toliko třemi důvody: prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno (usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05).

III. E Porušení zásady zákazu dvojího přičítání

[50] Stěžovatel namítal také porušení zásady zákazu dvojího přičítání při určování výše pokuty, konkrétně poukazoval na znění rozhodnutí žalovaného, který argumentoval mírou překročení rychlosti.

[51] Významem zásady zákazu dvojího přičítání je „*zabránit tomu, aby se jedna a tatáž skutečnost určité kvantity a kvality (intenzity) přičítala pachateli dvakrát, a to jednou jako znak skutkové podstaty (při hodnocení viny) a podruhé jako okolnost přitěžující či polehčující (při hodnocení ukládaného trestu).* V případě zákazu dvojího přičítání se jedná o otázku rozlišování

pokračování

(odstupňování) intenzity nezbytné k naplnění skutkové podstaty na jedné straně a intenzity další (vyšší, z hlediska naplnění skutkové podstaty nevyčerpané), která teprve může mít význam z hlediska úvah o trestu jako okolnost přitěžující či polehčující, na straně druhé.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011-105).

[52] O dvojí přičítání se v obecné poloze nejedná, pokud správní orgán vezme při stanovování výše pokuty v úvahu, jak výrazně byla překročena rychlost. Předmětné ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu zakládá přestupek při překročení rychlosti v obci o méně než 20 km/hod. Je zřejmé, že je závažnější přestupek spočívající v překročení rychlosti o 19 km/hod než o např. o 1 km/h. I z toho důvodu bylo stanoveno rozmezí pokuty od 1500 do 2500 Kč (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017 – 54; nebo ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017 – 34).

[53] Krajský soud v daném případě určité pochybení v rozhodnutí žalovaného shledal, nepřikládal mu však význam s ohledem na ostatní skutečnosti rozhodné pro výši pokuty. Je pravdou, že prvostupňové správní rozhodnutí konstatuje míru překročení rychlosti současně s dalšími skutečnostmi, jako je blízkost přechodu pro chodce a školy pro sluchově postižené atd. Výslovně ovšem uvádí, že i s ohledem na naměřenou rychlost byla pokuta stanovena při spodní hranici sazby. Nelze říci, že rychlost vozidla prvostupňový správní orgán hodnotil jako přitěžující okolnost. Žalovaný ve svém rozhodnutí v naměřené rychlosti shledal důvod pro zvýšení pokuty oproti dolní hranici sazby o 200 Kč (sazba 1500 Kč - 2500 Kč, pokuta 1700 Kč); i zde lze uzavřít, že posuzoval závažnost skutku a že nepřičítal naměřenou rychlost k tíži přestupce, ale konstatoval tuto skutečnost v rámci posouzení adekvátnosti uložené pokuty. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s nepřilíš odůvodněným názorem krajského soudu o pochybení žalovaného. Proti tomuto posouzení krajského soudu však kasační stížnost nemíří (ani nemůže) a kasační soud v něm neshledal vadu, pro kterou by měl napadený rozsudek zrušit nad rámec kasačních námitek.

[54] Polemikou zástupce stěžovatele stran nezveřejňování osobních údajů a plné anonymizace rozsudků se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, proto nebude své úvahy opakovat a ve stručnosti odkazuje na svá četná předchozí rozhodnutí, která jsou zástupci stěžovatele známa (usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 – 161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 – 35, a ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 – 33, aj., nebo také přípis předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 – 7). Navíc lze dodat, že uvedený požadavek stěžovatele je již mimo rámec samotné projednávané věci a není přípustnou kasační námitkou, neboť nesměřuje proti napadenému rozsudku a opírá se o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.). Toho si je ostatně vědom i stěžovatel, jenž výslovně uvádí, že se o kasační námitku nejedná (odstavec 58 kasační stížnosti).

IV. Závěr a náklady řízení

[55] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[56] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu